

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Sfintele Paști, a Sfântului Apostol Toma

Sunt deasupra cetății cuvântului Meu cu locuința Mea și cu toți casnicii Mei. Sunt cu cerurile, cu nevăzutele în care Dumnezeu Își are sălașul, iar nevăzutele sunt fără de început și se numesc veciile, cerurile, slava lui Dumnezeu.

Cu slava Mea Mă port pe deasupra și se cântă și în ziua aceasta și cântă cei din ceruri cu voi, cântă vestea învierii Mele: „*Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!*”, iar Eu, Domnul, vă cuprind și vă spun: Pace vouă, fiilor!

Cu această mărturisire Îmi așez în duminica aceasta masă de cuvânt în cetatea în care Eu, Domnul, și cerurile toate Ne avem sălaș pe pământ între oameni după două mii de ani de la nașterea Mea pe pământ ca să vin și să-Mi pun trupul Meu cel veșnic pe cruce și să-i lucrez omului întoarcerea la Tatăl Dumnezeu și calea pe care să se întoarcă, și am voit atunci să dăruiesc credință oamenilor, și mai ales poporului mărturisitor de Dumnezeu în vremea aceea, dar dacă el n-a putut primi acest dar, ca să Mă cunoască el că am venit de la Tatăl cerurilor după om ca să-l întorc la Tatăl Meu și al lui, iată, n-a mai fost apoi să rămân Mântuitor al acestui popor, și am luat ce a fost al lui Dumnezeu și am ieșit de la el, o, și Mi-a pregătit Tatăl încă din vremea aceea altă țară s-o am a Mea, și iată-Mă întors pe pământul român cuvânt ca la facerea lumii și cuvântând și lucrând și arătându-i omului calea spre credință, căci credința lui este ceea ce-Mi face Mie cărare ca să vin să lucrez Scripturile scrise din vreme pentru vremea aceasta, în care credința nu-și mai are lucrarea sa și puterea cea pentru facerea din nou a lumii, iar Eu, Domnul, aceasta am de împlinit, lucrarea cea de la Tatăl s-o împlinesc pe pământ, înnoirea a toate ca să fie toate iarăși la locul lor de la Dumnezeu, căci veșnicia stă în așteptare ca să cuprindă în ea biruința Fiului lui Dumnezeu împotriva dușmanului de satana, și apoi toate se vor uni într-un Dumnezeu, toate iarăși, văzutele și nevăzutele, căci văzutele suspină de șapte mii de ani și mai bine, suspină după veșnicie, suspină cu dor greu, suspină cu jale, suspină pentru omul care s-a lepădat de credință ca să nu-L dea lui Dumnezeu puterea așteptată de la om pentru înnoirea a toate, și iată, trebuie credință, și nu este să fie ea găsită și culeasă de pe pământ, ci numai din Scripturi, o, și nu este căutare și nu mai este credință pentru Scripturi pe pământ între oameni, nu mai este decât dacă Eu, Domnul, aduc în dar această minune.

Mă așez pe pământ cuvânt, că iată, a venit vremea să se unească începutul cu sfârșitul prin venirea Mea cuvânt pe pământ la oameni, și de aceea am adus și am dăruit putere de credință și am un popor pe pământ care Mă primește și Mă împarte de la margini la margini cu vestea cea din cer pentru pregătirea slavei venirii Mele ca să dau în lături perdeaua de despărțitură și să se arate nevăzutele lui Dumnezeu și să vină veciile peste cele văzute ale facerii, ca iarăși să fie toate una ca și Dumnezeu, și iată, e zi de duminică și vine cuvântul Meu pe pământ și Mă împarte el cu lucrarea lui peste oameni, căci oamenii nu mai au îndemânare să-L așeze pe Domnul în toate ale lor, în mersul lor, în credința lor, iar Eu, Domnul, va fi să-Mi fac lucrarea toată, și iată, stau cerurile deasupra și Mă țin în ele, că vine veșnicia, și toate trec dacă ea vine, vine cum a venit acum șapte mii de ani de a lucrat Dumnezeu atât de minunat văzutele și toată lucrarea lor dintre pământ și cer apoi și viața tuturor vietăților care au viață de la Dumnezeu.

O, iată-L pe Domnul iarăși lucrând lumină și zicând: Să fie lumină! Eram Fiul Tatălui veșnic, eram Cuvântul Lui și am spus din cele nevăzute ale locuinței lui Dumnezeu, am

spus: Să fie lumină! O, cum să înțelegi, omule, aceasta ce am spus? A stat Dumnezeu în întuneric până atunci? O, nu. Nu se pot desluși prin cuvinte veciile, nevăzutele lui Dumnezeu, locuința Domnului și toate cerurile ei, dar când a fost să se ivească văzutele facerii lui Dumnezeu, o, a început atunci timpul și facerea lumii văzute și trebuia lumină acestei faceri ca să se ivească pământul și cerul din întunericul adâncului deasupra căruia Se purta Duhul lui Dumnezeu, precum este scris, și de aceea a fost să se facă prin cuvânt lumea cea văzută de omul care avea apoi să fie făcut de Dumnezeu, de aceea lumina a despărțit într-o parte întunericul și a fost numită ziua lumina, iar întunericul a fost numit noapte, și așa s-a întocmit ziua, întâia zi a facerii văzutele. Apoi a făcut Dumnezeu cerul, așezându-l între apele de sus și apele de jos prin această tărie care a despărțit apele ca să se ivească cerul în a doua zi a facerii. Și a fost apoi ziua a treia, ziua când Dumnezeu a întocmit uscatul, adunând la locurile lor apele de sub cer, iar uscatul l-a numit pământ și l-a împodobit cu verdeață de tot soiul cu sămânță într-însa și pomi roditori cu sămânță după fel. A făcut apoi Dumnezeu semnele zilelor și ale anilor și ale anotimpurilor și a făcut cei doi luminători mari, pe cel mai mare pentru cârmuirea zilei, și pe cel mai mic pentru cârmuirea nopții, și apoi stelele, toate așezate pe tăria cerului. În ziua a patra și a cincea a făcut Dumnezeu ființele din ape cu viață în ele și păsările pe întinsul pământului și al cerului, și apoi animalele mari din ape. A făcut Dumnezeu apoi ziua a șasea și toate lucrările ei, scoțând din pământ prin cuvânt animalele sălbatice și domestice după felul lor, o, și apoi l-a făcut pe om cu mâna Sa din pământ, după chipul și asemănarea Sa l-a făcut, bărbat și femeie l-a făcut și l-a numit om și l-a numit stăpân peste toate ființele vii de pe pământ și din ape și din văzduh și le-a pregătit hrană prin cuvânt rostit pentru toate câte va rodi pământul pentru om și pentru celelalte ființe vii. Încet, încet s-a umplut pământul și cerul de toate câte a făcut Dumnezeu între pământ și cer, iar lumea oamenilor a rămas din timp în timp tot mai mult departe de Făcătorul Dumnezeu, căci omul s-a semețit dorindu-se mare și liber de Dumnezeu. O, și am spus acum acestea toate ca să vezi, omule, să vezi tu cât te-ai obrăznicit de mult în mijlocul facerii lui Dumnezeu și cât de mult te-ai semețit și cât te-ai întins până azi cu despărțirea ta de Dumnezeu, de Cel ce a făcut cerul și pământul și pe tine, și să vezi tu azi cât de mare te crezi încă și câtă necredință ai purtat și porți în fiecare vreme de sub cer, iar nevăzutele lui Dumnezeu stau martore ale tuturor clipelor tale și a despărțirii tale de Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, iar Eu, Domnul, privesc peste pământ și peste oameni și Mă doare lângă Tatăl și Îl doare lângă Mine pe Tatăl și este durere peste toate oștirile cerești slujitoare lui Dumnezeu, că iată, se pregătește vremea să încununeze timpurile toate, iar omul zăbovește și rătăcește tot mai mult de sub mâna lui Dumnezeu Făcătorul, și toate acestea din pricina necredinței, căci necredința a venit tot timpul, și vine numai din pricina răcirii dragostei de Dumnezeu, dragostea pe care omul n-o poate crește în el pentru Domnul, decât prin lepădarea de sine. El însă s-a lepădat de Dumnezeu, nu de sine, iar prin acest păcat el nu mai știe că este și Dumnezeu, de Care ar fi să-și amintească, bietul de el, dar preocupările lui vremelnice îi iau din minte datoriile cu care omul a rămas între el și Dumnezeu.

Omule, deschide-te la glasul Meu! Întoarce-te la Tatăl tău, întoarce-te prin Fiul Său Iisus Hristos, Care a despărțit veacurile cu numele Său acum două mii de ani! Numele Său răsună în timp și peste timp, dar omul și-a vândut sufletul vremii de ieri și de azi, iar cuvântul Meu se întinde de la margini la margini venind pe pământ pe calea Duhului Sfânt și strigând: *Să fie lumină!* căci Eu sunt lumina lumii și luminez cu ea întunericul de pe pământ, necredința, iar lumina este cuvântul Meu, o, și toate se iartă omului, dar necredința este lepădare de Dumnezeu și de voia lui Dumnezeu între oameni și cu oamenii, și toți se dau mari și tot mai mari, și nu mai pot să ajung la inima lor ca să-i trezesc pentru venirea Mea cu judecata și ca să dau fiecăruia după faptă precum este scris.

Aș vrea să iert necredința ta, omule, dar dacă tu nu te oprești din mersul tău când Eu te strig din cele veșnice, o, nu am cum să te dau Tatălui Meu, Care Mă așteaptă să vin cu omul și să-Și ia Tatăl înapoi mângâierea, căci pentru mângâierea Lui a făcut Dumnezeu pe om.

O, fiilor străjeri în cetatea cuvântului Meu, și voi, cei de peste tot, care stați cu credința în Duhul cuvântului Meu, o, măi fiilor, lipsa bucuriilor sfinte micșorează pic cu pic și șubrezește credința și lucrarea ei și puterea ei de biruință asupra vrăjmașului Meu și al omului, asupra lui satana, care a tras pe om de partea sa.

O, fiilor, bucuria se naște din lucrarea credinței și a faptelor credinței. Din orice lucru mic faceți-vă bucurii și strângeți-le la Mine pentru voi, fiilor. Iată, se apropie încă o sărbătoare legată de praznicul învierii Mele. Vom sta la masă de cuvânt în duminica pomenirii femeilor mironosițe când Eu voi sta cu voi și cu poporul cu care am mai rămas, cu cel împlinitor al cuvântului Meu pentru creștinii de la sfârșit de timp. O, de ar fi rămas mai mulți, măi fiilor, dar la cei vicleni cu lucrarea lor le-am luat darul credinței și al temerii de Dumnezeu și s-au făcut defăimători, nu numai împotriviți, și vai celor ce slăbesc credința celor ce cred în cuvântul Meu din vremea aceasta, căci acest păcat e cu vărsarea de sânge asemănat, și de aceea cei ce nu mai au frică și credință, aceia să stea cuminți și să-și vadă de-ale lor, că e greu păcatul cu care se lovește în credința celor rămași statornici, numai să creadă aceștia că Eu le spun aceasta.

Punem masă cu dulce cuvânt pe masă și bucurie punem în lucrare și vom sta în sfat cu toții la praznic de înviere, căci ucenicii și mironosițele sunt martorii crucii și învierii Mele și să aducem lor bucurii, fiilor, și iarăși să aducem mângâiere celor adormiți, care vor fi chemați la masa împărțită lor, și toate sunt sub grija Mea, sub mângâierea Mea.

Pregătiți masa acestei întâlniri, fiilor! Credința să crească mare și să facă minuni, așa cum a lucrat credința apostolului Toma și au rămas de pomenire faptele credinței lui și stă el la masă cu Noi și cu voi în ziua aceasta și-și mângâie duhul sub lucrarea Mea cu voi, fiilor.

O, luați pildă de la cei ce au crezut! Rămâneți pildă de credință, fiilor! Sunteți dragii Mei și ai Tatălui Meu și al vostru și am de mamă pe Fecioara mama Mea. Cereți-i ei, fiilor, cereți prin ea de la Dumnezeu, că mare mijlocitoare este ea înaintea Domnului pentru cei care caută de la Dumnezeu alin și mângâiere, iar voi știți aceasta și știți misiunea ei și dragostea ei pentru cei care au milă de Mine și drag de mersul lor cu Domnul spre Tatăl, o, și vom fi cu toții în cuvânt la masa de pomenire a mironosițelor învierii Mele și vom lua unii de la alții mângâieri.

Pace vouă și mângâiere vouă, fiilor! Cântarea *Hristos a înviat* ne aduce într-un glas pe Noi și pe voi. Pace vouă!

Vă împrăpățez puterile sfinte pentru gătirea grădinii de la Maluri, dar folosiți din plin timpul, o, fiilor. E mare așteptarea celor din cer, e mare de tot, și tot crește, și Eu le-o mângâi mereu. O, mângâiați-i și voi! Și iarăși pace vouă, pace vouă, pace vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27-04-2025